

M.
ö-
és
g
a-
tt
ét
s
nt
y-
r-
n
s,
i-
g-
l
a
a
-
n
i-
n-
t)
-
o-
la
61
m
3.
ület.

KIS HIRLAP

AZ ELSŐ HARISNYA. (Lásd a 184. lapon.)

XLIX. köt. 12. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. szeptember 22-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

VADGALAMB.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

MIALATT Magduska az ő kalandos utján bolyongott, hogy szép reményei valósulása helyett oly keserves csalódásra érkezzék a kikötőben, otthon Bodrogi ur házánál egész délután nyugodtan járt mindenki a maga dolga után, nem igen gondolt az eltűnt kis vadgalambra. Mivel leczkóját, szinte szokatlan pontossággal végezte el, a kisasszony mintegy jutalomul ráhagyta, hogy kedvére szórakozzék, nem küldött utána, mikor Magduska nem jelent meg az ozsonnánál. Megtörtént ez már máskor is. Kálmán, Dini és Piroska meg éppenséggel nem törődtek vele.

Csak mikor ozsonna után megtudták, hogy Magduska a Bársonyon nyargalt el, akkor boszankodtak kissé.

— Ejnye a furfangos! Elkaparította a multságunkat! Az nem járja! A csacsi nem csupán az övé!

Készültek is erősen, hogy megszámlaltatják ezért a hatalmaskodásért. Csakhogy erre nagyon sokáig nem akart alkalom kerülni, mert már bele fáradtak játékaikba s az est leszálltával ismét a szobába gyültek; de Magduska még nem került elő. Ekkor a kisasszony is, Etelka is már kérdezősködni kezdtek utána.

— Bizonyosan nagyon messzire kalandozott el, szólt Kálmán könnyen. Kapott rajta, hogy egymaga szabadult el a Bársonnyal. Majd ha besötétedik és jól meg is éhezik, haza tér.

Tudjuk, hogy Kálmán ezzel csöppet sem találta el az igazat. Mikor már a vacsora ideje is elmúlt, sőt már elmúlt a lefekvés ideje is, akkor nem is hitték többé ezt, hanem ugyancsak aggódni kezdtek.

— Talán eltévedt, vagy éppen valami baja esett! nyugtalanzkodott Etelka.

— Magam is attól tartok, hogy szerencsétlenség érte, mert szilaj és meggondolatlan, kivált ha egyedül van, szólt a kisasszony. Most már kerestetni kell.

Csakhamar találtak emberekre, akik biztosan utba igazíthatták a keresőket, mert látták Magduskát, amint délután az országon szapora nyargalásra ösztökélte a Bársony csacsit. És a sok kérdezősködéssel elő állt az öreg asszony is, akitől Magduska a duna-ujfalu kikötő után tudakozódott. Erre aztán még talán nagyobb lelt az ijedelem.

— Akkor hát megszökött! kiáltott fel a kisasszony, megdöbbenve. Ó a szerencsétlen oktalan gyermek! Ki tudja, hol bolyong most a sötét éjben!

Ekkor Dininek is eszébe jutott, amit pár nappal előbb Magduskától hallott.

— Persze hogy megszökött! És már napok óta készült rá! Most értem már, amit mondott!

Elbeszélte s nem volt többé kétségek, hogy a kis vadgalamb csakugyan végkép elröpült. Javában ijedeztek és tanakodtak, mitevők legyenek, mikor kocsirobogás halatszott és nem sokára Bodrogi ur lépett be. Ugyan szép ujságra jött meg!

Bodrogi ur, szokása ellenére, meglehetősen boszus képpel nyitott be és mindjárt számon kérte, miért nem küldték eléje a kocsiját, mikor megírta az érkezése napját Kényelmetlen paraszt-szekeren köllött haza jönnie.

— Kedves apácskám, nem kaptunk mi semmiféle levelet, magyarázta Etelka.

Ebbe az apa bele nyugodott; de ekkor aztán föltűnt néki, hogy ily késő éjjel még mindnyájan fönn vannak. Hamar megtudta az igazat és hallott sok mentegetőzést is, hogy mostanában igazán senki sem bántotta Magduskát, nem tudják, mi jutott eszébe.

— De én tudom, szólt az apa nagyon szomoruan. Meggyült a daczos, szilaj gyermekben az elégületlenség, boldogtalannak érezte magát itt köztetek, mert, jól lát-tam . . . nem voltatok igaz szeretettel hoz-zája. Ha szerencsétlenség érte, ti is okai vagytok.

Kálmán, Dini és Piroska megdöbbenve hallották az apa komoly szavait s nem tudtak ellenmondani; lelkök mélyén valami titkos hang azt sugta, hogy csakugyan nem ártatlanok. Az apa azonban most nem beszélt erről többet, hanem gyorsan intéz-kedett és maga sem tért nyugalomra. Befogatott és bár késő éjszaka volt, maga is Magduska keresésére indult.

— Valószínű, hogy Magduska eljutott a kikötőhöz. Az a hajós említett valami furesa kis leányt, aki az atyját várta ott. Alkalmasint Magduska volt, bár nem ér-tem, hogyan várhatta ott az atyját. De onnan talán nyomára jutok.

Elhajtattott, az eddigimél is kinosabb aggodalomban hagyva az otthoniakat, már tudniillik Kálmánt, Dinit és Piroskát. Ne-kik most már nem volt semmi tenni való-jok, nyugalomra térhettek; le is feküdtek, de a nyugalom nagyon messze szállt tőlük, elúzték az apa komoly, szomorú szavai. Nem beszéltek róla egymást közt, de mindnyájan csak ezen gondolkoztak. Szerették volna

elhitetni magukkal, hogy az apának nincs igaza; de ez sehogy sem sikerült. Amint végig gondoltak rajta, hogy mióta Mag-duska köztük van, igazán szeretettel, türe-lemmel, jóakaró elnézéssel viseltettek-é irá-nyában, támogatták-e testvéreileg, hogy sok-féle hibáiról leszokják, rajta voltak-e, hogy a szegény kis leány, akinek nem volt anyja, nem voltak testvérei. Jó atyjától pedig messzire szakadt, olyanokra találjon ben-nük, akikhez melegen ragaszkodhassék? A felelet mind ezekre nagyon, de nagyon rosszul ütött ki; s kezdtek belátni, hogy nem csoda, ha Magduska menekülni ipar-kodott innen. Persze, oktalan tett volt. De ha bajba kerül miatta, akkor . . . apács-kának igaza van . . . akkor ők is okozták.

Aggodalmukban szinte el is felejtették, hogy a kis vadgalamb is sok bajt okozott nekik.

— Ó, csak itt volna ismét! Majd ezután másképp lenne már! Jaj, csak rátalálna apácska! Csak vissza hozná mielőbb!

Bodrogi ur persze maga is ugyancsak rajta volt, hogy ezt megtehesse. Csak hogy ez na-gyon nehéz feladatnak bizonyult. Éjfél el-mult, mikor ismét oda ért a kikötőhöz, ahon-nan este haza utazott. Most már mély esőnd uralkodott a parton is, a hajókon is, min-denki mélyen aludt. Nagy idő telt bele, amig néhány embert sikerült fölverni az álmá-ból; akkor is egyik a másik után boszusan csak azt felelte, hogy semmit sem tud a kó-sza kis leányról. Végre elő került az a két hajós is, aki beszélt Magduskával; ezeknek a beszédjéből megtudott Bodrogi annyit, hogy csakugyan Magduska járt itt. Ahogy leírták, teljesen rá lehetett ismerni.

Igen, itt volt, de hová lett? Már erre senki sem tudott felelni. Hirtelen eltiint

VADGALAMB.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

MIALATT Magduska az ő kalandos utján bolyongott, hogy szép reményei valósulása helyett oly keserves csalódásra érkezzék a kikötőben, otthon Bodrogi ur házánál egész délután nyugodtan járt mindenki a maga dolga után, nem igen gondolt az eltűnt kis vadgalambra. Mivel leczkóját, szinte szokatlan pontossággal végezte el, a kisasszony mintegy jutalomul ráhagyta, hogy kedvére szórakozzék, nem küldött utána, mikor Magduska nem jelent meg az ozsonnánál. Megtörtént ez már máskor is. Kálmán, Dini és Piroska meg éppenséggel nem törődtek vele.

Csak mikor ozsonna után megtudták, hogy Magduska a Bársonyon nyargalt el, akkor boszankodtak kissé.

— Ejnye a furfangos! Elkaparította a multságunkat! Az nem járja! A csacsi nem csupán az övé!

Készültek is erősen, hogy megszámlaltatják ezért a hatalmaskodásért. Csakhogy erre nagyon sokáig nem akart alkalom kerülni, mert már bele fáradtak játékaikba s az est leszálltával ismét a szobába gyültek; de Magduska még nem került elő. Ekkor a kisasszony is, Etelka is már kérdezősködni kezdtek utána.

— Bizonyosan nagyon messzire kalandozott el, szólt Kálmán könnyen. Kapott rajta, hogy egymaga szabadult el a Bársonnyal. Majd ha besötétedik és jól meg is éhezik, haza tér.

Tudjuk, hogy Kálmán ezzel csöppet sem találta el az igazat. Mikor már a vacsora ideje is elmúlt, sőt már elmúlt a lefekvés ideje is, akkor nem is hitték többé ezt, hanem ugyancsak aggódni kezdtek.

— Talán eltévedt, vagy éppen valami baja esett! nyugtalanzkodott Etelka.

— Magam is attól tartok, hogy szerencsétlenség érte, mert szilaj és meggondolatlan, kivált ha egyedül van, szólt a kisasszony. Most már kerestetni kell.

Csakhamar találtak emberekre, akik biztosan utba igazíthatták a keresőket, mert látták Magduskát, amint délután az országúton szapora nyargalásra ösztökélte a Bársony csacsit. És a sok kérdezősködéssel elő állt az öreg asszony is, akitől Magduska a duna-ujfalusi kikötő után tudakozódott. Erre aztán még talán nagyobb lelt az ijedelem.

— Akkor hát megszökött! kiáltott fel a kisasszony, megdöbbenve. Ó a szerencsétlen oktalan gyermek! Ki tudja, hol bolyong most a sötét éjben!

Ekkor Dininek is eszébe jutott, amit pár nappal előbb Magduskától hallott.

— Persze hogy megszökött! És már napok óta készült rá! Most értem már, amit mondott!

Elbeszélte s nem volt többé kétségek, hogy a kis vadgalamb csakugyan végkép elröpült. Javában ijedeztek és tanakodtak, mitevők legyenek, mikor kocsirobogás halatszott és nem sokára Bodrogi ur lépett be. Ugyan szép ujságra jött meg!

Bodrogi ur, szokása ellenére, meglehetősen boszus képpel nyitott be és mindjárt számon kérte, miért nem küldték eléje a kocsiját, mikor megírta az érkezése napját Kényelmetlen paraszt-szekeren köllött haza jönnie.

— Kedves apácskám, nem kaptunk mi semmiféle levelet, magyarázta Etelka.

Ebbe az apa bele nyugodott; de ekkor aztán föltűnt néki, hogy ily késő éjjel még mindnyájan fönn vannak. Hamar megtudta az igazat és hallott sok mentegetőzést is, hogy mostanában igazán senki sem bántotta Magduskát, nem tudják, mi jutott eszébe.

— De én tudom, szólt az apa nagyon szomoruan. Meggyült a daczos, szilaj gyermekben az elégtelenség, boldogtalannak érezte magát itt köztetek, mert, jól lát-tam . . . nem voltatok igaz szeretettel hozzája. Ha szerencsétlenség érte, ti is okai vagytok.

Kálmán, Dini és Piroska megdöbbenve hallották az apa komoly szavait s nem tudtak ellenmondani; lelkök mélyén valami titkos hang azt sugta, hogy csakugyan nem ártatlanok. Az apa azonban most nem beszélt erről többet, hanem gyorsan intézkedett és maga sem tért nyugalomra. Befogatott és bár késő éjszaka volt, maga is Magduska keresésére indult.

— Valószínű, hogy Magduska eljutott a kikötőhöz. Az a hajós említett valami furesa kis leányt, aki az atyját várta ott. Alkalmasint Magduska volt, bár nem értem, hogyan várhatta ott az atyját. De onnan talán nyomára jutok.

Elhajtattott, az eddigimél is kinosabb aggodalomban hagyva az otthoniakat, már tudniillik Kálmánt, Dinit és Piroskát. Nekik most már nem volt semmi tenni való-jok, nyugalomra térhettek; le is feküdtek, de a nyugalom nagyon messze szállt tőlük, elúzték az apa komoly, szomorú szavai. Nem beszéltek róla egymást közt, de mindnyájan csak ezen gondolkoztak. Szerették volna

elhitetni magukkal, hogy az apának nincs igaza; de ez sehogy sem sikerült. Amint végig gondoltak rajta, hogy mióta Magduska köztük van, igazán szeretettel, türelemmel, jóakaró elnézéssel viseltettek-e irányában, támogatták-e testvéreileg, hogy sokféle hibáiról leszokják, rajta voltak-e, hogy a szegény kis leány, akinek nem volt anyja, nem voltak testvérei. Jó atyjától pedig messzire szakadt, olyanokra találjon bennük, akikhez melegen ragaszkodhassék? A felelet mind ezekre nagyon, de nagyon rosszul ütött ki; s kezdtek belátni, hogy nem csoda, ha Magduska menekülni iparkodott innen. Persze, oktalan tett volt. De ha bajba kerül miatta, akkor . . . apácskának igaza van . . . akkor ők is okozták.

Aggodalmukban szinte el is felejtették, hogy a kis vadgalamb is sok bajt okozott nekik.

— Ó, csak itt volna ismét! Majd ezután máskép lenne már! Jaj, csak rátalálna apácska! Csak vissza hozná mielőbb!

Bodrogi ur persze maga is ugyancsak rajta volt, hogy ezt megtehesse. Csak hogy ez nagyon nehéz feladatnak bizonyult. Éjfél elmult, mikor ismét oda ért a kikötőhöz, ahonnan este haza utazott. Most már mély esőnd uralkodott a parton is, a hajókon is, mindenki mélyen aludt. Nagy idő telt bele, amíg néhány embert sikerült fölverni az álmából; akkor is egyik a másik után boszusan csak azt felelte, hogy semmit sem tud a kó-sza kis leányról. Végre elő került az a két hajós is, aki beszélt Magduskával; ezeknek a beszédjéből megtudott Bodrogi annyit, hogy csakugyan Magduska járt itt. Ahogy leírták, teljesen rá lehetett ismerni.

Igen, itt volt, de hová lett? Már erre senki sem tudott felelni. Hirtelen eltiint

és a sötét éjben senki sem látta, hova ment. Meg köllött várni a reggelt, hogy tovább kutathassanak. És a reggel mindjárt hozott is egy kis nyomot.

Bodrogi ur épp a bíróval tanácskozott, mikor a csász egy csacsit hajtott a község-háza udvarára.

— Ezt a kóbor szamarat találtam a mezőn, mondá. Nem tudom, honnan tévedhetett ide. Nem a mi falunkból való.

— Hiszen ez Bársony, az én csacsim! szolt Bodrogi ur. Ezen nyargalt világgá az a szerencsétlen gyermek. A csacsi bizonyosan levetette. Itt közel kell valahol lennie Magduskának is.

Bodrogi nem járt messze az igazságtól, bár azt még nem tudhatta, mi történt Magduskával igazán.

Mikor Magduska este annak hallatára, hogy a bácsi közeledik, idegesen elfutott és a csacsira fölpatanva, gyorsan el-

nyargalt: eleinte maga sem igen tudta, hová iramodik. Csak azt tudta, hogy nagyon nagy oktalanságot követett el. Izgatottságában is teljesen tisztán látta most már tévedését. Bánta is, röstelte is.

— Csakugyan... nem hiába gúnyolnak... nagyon együgyű vagyok... Ha még ezt is megtudják!

Nem sokáig törhette ezen a fejét, mert a csacsi, miután néhány perczig sebesen vágatott, megelégette az erő-feszítést s megállt. Magduska pedig kezdett gondolkodni, mitevő legyen?

Annyira esztelen nem volt, hogy most már világgá akart volna bujdosni.

— Nincs más hátra... vissza kell térnem... Ha nem akarom, nem mondok meg, hol jártam. Ó! Csak már otthon volnék!

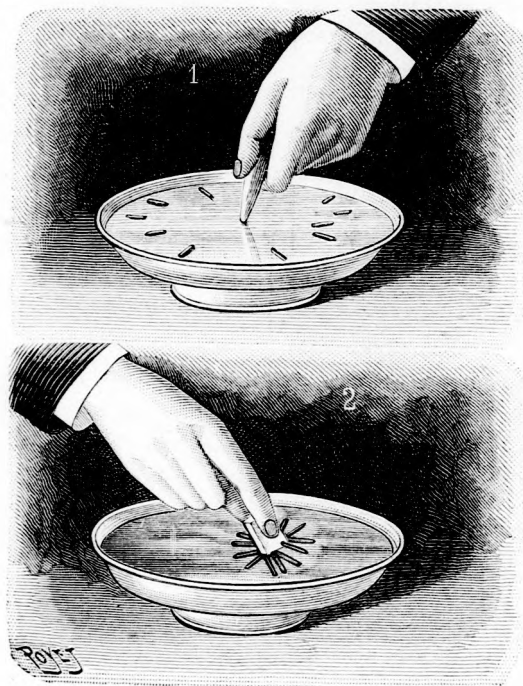
Egy pillanatra az villant meg az eszében, hogy ha a bácsi itt van közel és kocsin megy haza, vele ő is igen könnyen haza juthatna. De akkor el köllene árulnia magát.

— Nem! Haza visz a Bársony! Ahogy eljöttünk ide, úgy eljutunk vissza is. Szerencsére a hold világít, nincsen sötét. Azért sem árulom el magamat!

Daczos, akaratos indulata kerekedett fölül s nem hallgatott

arra a jó sugallatra, hogy a bácsival igyekezzék találkozni. Sőt amint kocsi zörgést hallott az uton, leterelte Bársonyt a mezőre s egy bokor mögé rejtőzve várta meg, míg a kocsi elhaladt. Aztán vissza akart térni az utra.

Ő akart, de nem számolt Bársonnyal, aki már nem akart tovább fáradni és so-

BÜVÉSZET. A válogatós gyűjtő-szálak.

(Lásd a 186. lapon.)

kallta a nyargalást. Ilyenkor már nyugodtan pihenni szokott, s most is arra vágyott. Csökönnyösen megállt tehát és semmikép sem akart mozdulni.

— Indulj, lusta csacsija! Indulj, ha mondom, mert megbánod!

A csacsi nem indult s Magduska beváltotta fenyegetését: az erős vesszővel, melyet kezében tartott, hatalmasan verte Barsonynak a fejét, oldalát, addig-addig, hogy a csökönnyös állat

végre megvadt és eszeveszett futásnak eredt. Vaktában futott, nem amerre Magduska akarta. S amint egy széles árokhoz érték, a csacsi nagyot ugrott... és az árkon túl már nem ült rajta Magduska. Rémiült sikoltás hallatszott... de elhangzott a sötét éjben a nélkül,

hogy valakinek a füléhez ért volna. És Magduska ájultan elterülve feküdt ott az árok mélyén.

Már pirkadni kezdett a hajnal, mikor Magduska fölnyitotta a szemeit s eszmélni kezdett. Csak lassan tért kábultságából annak tudatára, hogy mi is történt hát vele. S amint eszébe jutott, hogy itt idegen földön, szabad ég alatt fekszik, ijedten föl akart ugrani; de ekkor rémiült még csak

meg igazán! Mert hiába erőlködött, nem birt megmozdulni. Sajgó fájdalmat érzett a lábában, derekában, fejében s amint végig simította az arezát, vér tapadt a kezéhez. Kétségbeesetten sohajtá:

— Végem van!... Össze törtem magamat... nem tudok mozdulni... nyomorulttan fogok elpusztulni... ezen az elhagyott helyen... nincs aki segítsen! Ó Istenem!

Hideg verejték ült ki az arezára. S amint

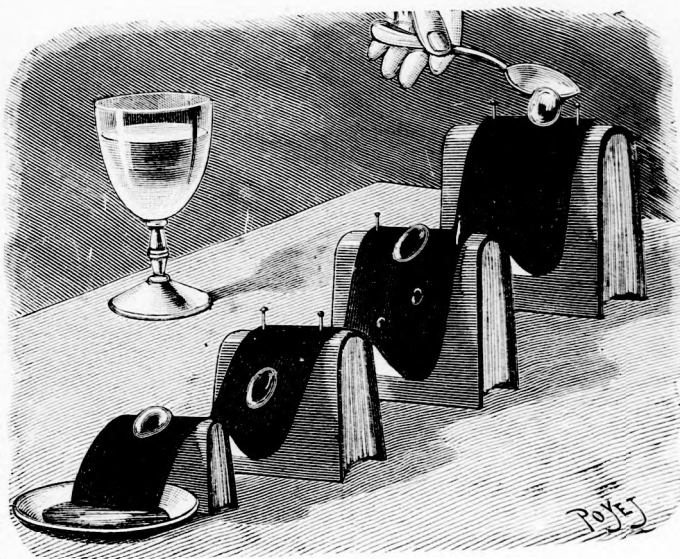
órákig ott feküdt és már a nap is magasán járt, teljes csüggedés szállta meg. Könyei végig folytak arezáján s amint végig gondolta, hogyan jutott e szomorú állapotba, bünbánó érzés fogta el.

— Ó, mért is nem maradtam ott, ahol... ahol... nem volt semmi ba-

jom... s ha volt is, magam okoztam... mindig heveskedtem, makranczoskodtam... Most itt nyomoruságosan köll elvesznem... Ó apácskám, édes jó apácskám! Soha sem látod többé szegény Magduskádat...

S a fájdalomtól, kimerültségtől újra elájult. Ilyen állapotban talált rá hosszas keresés után Bodrogi ur.

(Vége következik).

BÜVÉSZET. A hegymászó viz-csöppök.

(Lásd a 186. lapon.)

A MAGRÓL NÖTT VICZA.

— Beszélyke három képpel. —

MEGHISZEM, hogy láttatok már ritka szép Viczákat; olyat is, melynek gyönyörű haja van, drága öltözéke, vagy amely, ha kissé megnyomják, meg is szólal, hogy »ma-ma.« De ha még olyan remek is, mind csak boltbul kerül. Hanem olyat láttatok-e, amely a kertben termett, még pedig magról, mint a viola vagy a paradicsom-alma?

Én láttam olyat, és ha nem hiszitek, még azt is megmondhatom, hogy híres barátunk: Rontó Pali volt az a jeles kertész, aki termelte, még pedig hugocskájának, Jolánkának a kertecskéjében. Megteszi-e máskor is, nem tudom; de a mult nyáron megtette. Az igaz, hogy Döme bácsi segített neki valamieskét.

Jolánkának külön kertecskéje volt a nagy kert egyik sarkában s a szorgalmas, ügyes kis leány buzgón ültetgette, loesoltatta virágait egész nyáron át. A mama is, a ker-

tész is segítettek neki jó tanáccsal, mert Jolánka még kicsike lányka, nem kívánhatni tőle, hogy sokat értsen a kertészked-

déshez; de ami tőle telt, azt megtette s így meg is volt jutalma, öröme abban, hogy kertecskéjében igen szép virágok nyíltak.

Volt Palinak is kertecskéje, de biz' annak csak a helyét lehetett látni; durva, paraj nőtt benne s Pali nem törődött vele, ha mondogatták is, hogy kicsike huga tulesz rajta.

— De nem tud ám olyan jól fára mászni, fészket leszedni, gondolá Pali. Tudok én még sok egyebet jobban, beérem én vele.

Mikor azonban Döme bácsiék ott voltak látogatóban, mégis sajnálta kissé, hogy nincs jobb rendben a kertecskéje. Mert Döme bácsival jó barátságban kívánt maradni. Hogy ne, mikor a bácsi olyan víg és tréfás, hozzá pedig csöppet sem fősvény. Mindjárt az első napon, látván, hogy Palinak az erszénye egészen üres, gyönyörű fényes ezüst forintost tett bele ajándécul. No, ez a kedves Döme bácsi nagy barátja volt a kertészkedésnek, megörült, mikor hallotta, hogy Jolánkának szép kertecskéje van.

— Majd kisétálunk a kertbe, megmutatod, szólt a bácsi. Remélem, szép virágokat fogok benne látni.

Ezt még nem bánta volna Pali; de már az semmikép sem volt inyére, mikor az apa — ó!... az a kegyetlen apa — saját-ságos mosollyal így szólt:

— Pali fiamnak is hasítottam ki kertecskét, majd azt is nézd meg, Döme sógor.

Azon ugyan sok látni való lesz! Pali előre is röstelte a dolgot, aztán törni kezdte a fejét, mit köllene tennie, hogy ne maradjon szégyenben hugocskája mellett.

Nem lett volna Rontó Pali a neve, ha nem olyat eszel ki, amelyet csakugyan kiszelt.

— Ha Döme bácsi a Jolánka kertjében sem talál virágot, akkor azt sem fogja többre nézni az én dudvás kertemnél. No, tesztek róla.

S mikor látta, hogy a többiek mindnyájan a szobában vannak, kiosont a kertbe, ott is óvatosan körül nézett s nem látván

senkit közel, gyorsan a Jolánka kertecskéjébe sietett. Ott azonnal dologhoz látott.

Gyönyörű munka volt, az bizonyos. A legszébb virágokon kezdte: tövestől tépdeste ki. Csöppet sem fájt a szive, mikor azokat a szép virágokat tönkre tette s bizonyosan végig garázdálkodik az egész kertecskén, ha egyszerre ijedt sikoltást nem hall a háta mögött.

— Pali, mit csinálsz? Jaj, az én szép virágaim!

Tessék! Hát nem ott termett az az unalmas Jolánka? És még pityergős képet is vág, panaszkodik! De még ez sem elég; hanem ott termett Döme bácsi is, akinek Jolánka mindjárt elsírta a panaszát.

Pali készen volt rá, hogy a bácsi nagy prédikációt tart neki s egy pillanatra Döme bácsi csakugyan igen komolyan nézett rá; de aztán vigan nevetett és így szólt:

— Sebaj no, kicsikém! Persze, ha kárt csinált Pali, kárpótlással tartozik, de majd jóvá teszi. Még nem sok virágot tépett ki, ültethet mást a helyökbe.

— Ó, bácsikám, már végén vagyunk a nyárnak . . . már talán ki sem kél.

— Ültethet olyat, ami gyorsan nő. Tudok én olyat, hogy bizonyosan nagy örömmel telnék benne. Például, ha baba-magot ültetne el és egyszerre csak szép Vicza nőne ki a földből. Az volna csak valami, ugy-e?

Jolánka kétkedőleg nézett a bácsira. Ilyesmirel soha sem beszélt a kertész . . . még a mama sem említette soha, hogy a Vicza úgy teremne, akár a bab. De Pali is csodálkozva nézett a bácsira, bár ő mindjárt sejtette, hogy valami fortély van a dologban s így szólt:

— No, ilyen magot még én sem láttam.

— Pedig ott van a zsebedben. A Viczák nem holmi közönséges magból hajtanak ki, hanem csak tiszta ezüstmagból. No, kicsikém, ugy-e nem fogsz sirni, ha Pali szép Viczát növeszt a számodra?

Mivel a bácsi olyan nagyon komolyan mondta, hát Jolánka el is hitte.

— Ó, akkor nem bánom azt a néhány virágot, mondá.

— No hát, Pali fiam, vedd elő az ezüst forintosodat és ültesd el. Abból gyönyörű Vicza fog hamarosan kinőni.

Pali kétkedve nézett a bácsira, aki most már megint nagyon hamiskásan nézett és a Pali habozását látva, így szólt:

— Tudom én, hogy nem sajnálsz a baba-magot, az ezüst forintost. Nincs is mért. Csak mi hárman tudjuk, hogy elülteted, és mihelyt megtetted, Jolánka meg fog nyugodni, bizonyosan nem is fog panaszkodni a mamánál, hanem szépen megvárja, míg a Vicza kikél. Majd időnként utána nézünk, akár még ma este is. Addig nem lesz semmi baj, nem látta senki, hogy itt voltunk.

Most már értette Pali és maga is hamiskásan nevetett. Milyen fortélyos ember ez a Döme bácsi! A kis Jolánka most már komolyan hisz neki és várja a baba-termő csoda-virágot, mely az ezüst forintostól fog kinőni. Hahaha! Majd este, mikor Jolánka már nem megy ki a szobából, az ezüst forintost vissza lehet hozni. Holnapra Jolánka az egészet elfelejti, legföljebb nevetnek rajta. Látszik, hogy a bácsi nagyon szereti Palit, kivágja a bajból. Mert ha a szülék megtudták volna a gonosz csínyet, aligha keserves multság nem következik.

Pali tehát, komoly képpel intve a bácsinak, hogy jól érti, szépen elültette a forintost a földbe; a helyet megjelölték néhány virág-cseréppel, aztán vissza sétáltak a házba.

Jolánka csakugyan nem panaszkodott, még csak nem is igen busult, inkább nagyon kíváncsi volt, igaz lesz-e, amit a bácsi mondott. Persze, várni kell. A várást nagyon megkönnyítette az, hogy Döme bácsi majdnem egész délután velük tréfált, játszott s végül nagy sétára vitte őket magával a mezőre. Mikor a sétáról megjöttek, Döme bácsi így szólt:

— Nézzünk el a kertbe, kihajtott-e már a Vicza?

Pali alig bírta elfojtani a nevetést. Jolánka pedig türelmetlenül futott előre. A meg-

jelölt hely közelében ámulva állt meg, aztán tapsolva kiáltá:

— Csakugyan! Már kinőtt a Vicza! Nagyszerű!

Most meg Pali bámult meglehetősen bamba képpel. Csakugyan: egy kis bábu feküdt éppen ott, ahova ő az ezüst forintost elásta. Jolánka nagy örömmel kapta fel a Viczát s tánczolva indult befelé:

— Megmutatom mindjárt a mamának is! Milyen csoda!

Döme bácsi is indult utána.

— Mehetünk mi is, mondá.

— Még nem, szólt Pali. Nem értem ezt a dolgot . . . de mindegy. A forintosomat most már kikaparom, vissza veszem.

Kaparta, kaparta, de biz' ott hiába kaparta a földet, a gyönyörű fényes forintos nem került elő s Döme bácsi így szólt:

— Azt hiába keresed, fiacskám. Hiszen tudod, hogy a mag eltűnik, ha már kihajtott belőle a palánta.

— De bácsikám, szólt Pali szorongva, hiszen az nem lehet . . . csak tréfa . . . bolondság . . .

— Nem az! Az a Vicza igazán abból a te forintosodból került ki. Hogy, hogy nem, találd ki. Tudod, tartoztál vele.

Nem nagy fejtörésébe került Palinak, hogy kitalálja. Elbusultan sóhajtá:

— Az ármányos bácsi de kifogott rajtam! A kártevésnek de nagy kárát valottam!

AZ ELSŐ HARISNYA.

(Képpel a ezimlapon.)

JAJ, be keserves dolog!
Mindentig hull le egy horog,
Majd meg csuszamlík a tü . . .
De borzasztó, de szörnyű!
Jaj, aranyos jó mamám,
Türelmed ne fogyjon ám!

». . . Hiszem látom, aranyom,
Nagy benned a szorgalom!
Látom igyekezeted' —
Hadd vezetem kezedet.
Így szeretem a kis lányt!
És nem vetek
Neki két vagy három hetet,
Már fogsz kötni harisnyát!

HŰ ŐRIZET.

A KIS baba édes-anyja
 A friss mosást most aggatja.
 Azért is ment ki a kertbe,
 Nagy kosárral czepekedve.
 Mig a ruhát felaggatja,
 Házban marad kis magzatja.
 »Hallod-e te, öreg Vidám,
 Kis fiamra jól vigyázz ám!«
 A hű Vidám megfogadja
 S őrzi, amig megtér anyja.
 Hiszen anya ő is éppen,
 Szeretet van a szivében.
 Sándorka, a dundi gyermek,
 A nagy párnán vigan hemperg.

Öreg Vidám két kis kölyke
 Ott motoszkál körülötte.

Baba türi mosolyogva,
 Hogy a Buksi czirógatja;

S hogy mellé buvik a Manezi,
 Hangosan kezd el kacagni.

Nézi a Vidám aggódva,
 Buksinak rándul az órra.

Nincsen kedve, nem is játszik...
 Baj lesz itt mindjárt, ugy látszik.

Irigység vagy aggodalom?
 Bizony, meg azt nem mondhatom.

Nesz hallatszik... néz a baba...
 Hál' Istennek, itt a mama!

BÜVÉSZET.

(Képpel a 180. és 181. lapokon.)

A válogatós gyújtó-szálak.

BSMEREK nem egy apró kisasszonykát és urfieskát, aki nagyon huzakodik, ha szappannal közelítenek hozzája és mosdatni akarják. De bezzeg, ha cukorral kínálják, akkor nem fut el, hanem kapva kap utána.

Furesa, de úgy van: éppen ez a tulajdonsága van meg a közönséges gyújtó-szálak is. Aki nem hiszi, könnyen meggyőződhetik róla.

Vagy tíz darab gyújtó-szálát egy tál vízbe teszünk, még pedig csillag-alakban sorakoztatjuk őket egymás mellé. Ekkép mintegy sugár-kört alkotnak, melynek közepén egy kis üresség van. Ebbe a hézagba bemártunk egy darabka hegyesre faragott szappant s ime... a gyújtó-szálak iziben nagy ijedten futnak szét minden irányban. (1. ábra.) Nyilván való, hogy a szappant nem szeretik.

Most már csalogassuk őket vissza, mint a makranczos gyermeket: kínáljuk meg ezukorral. Jókorá darab cukrot mártunk a tál közepén a vízbe és ime: a gyújtó-szálak ugyancsak iparkodnak a csemege alá. (5. ábra.) Tehát semmi kétség, hogy az édességet szeretik.

Később, ha már fizikát tanultatok, könnyen megértitek e mulatságos tünemény okát. De mivel talán már most sem hiszitek el, hogy a gyújtó-szál igazán fél a szappantól és szereti a cukrot, hát megjegyzem röviden, hogy csakugyan nem a gyújtó-szálak gusztusán fordul meg ez a dolog, hanem egyszerű természeti törvényen. Mikor a szappan a gyújtó-szálak közepett fölolvad, a tálban levő víz a felszínen a tál széle felé huzódik és a könnyűcske gyújtó-szálakat magával sodorja. Viszont ha cukrot mártunk a vízbe, láthatjuk, hogy minden oldalról víz szívódik fel a cukorba, ennek pedig az a következménye, hogy a víz a tál széle felől a központba áramlik és oda usztatja a gyújtó-szálakat is.

A produkeziónál, ha nem akarjuk, nem áruljuk el a titkot s lesznek sokan, akik nem egykönnyen találják ki, hogy a gyújtó-szálak mért olyan válogatósak.

Mulatságosabbá tehetjük a produkeziót azzal, hogy gyújtó-szálak helyett hal-formára faragott aprócska fadarabokat használunk. E fieszkák természetesen nem lehetnek nagyok, mert különben sulyuknál fogva ellen állának a víz áramlásának, mely persze igen gyöngö. A tál se legyen nagy, mert a szappan- vagy cukordarab hatása nem terjed messzire.

Legjobb, ha a produkeció előtt kipróbáljuk a használandó eszközöket. Így aztán nem sülünk bele.

*

A hegymászó csöppek.

Hogy a víz a magasabb helyről lecsorog a mélyebb helyre, azt mindenki tudja. De ha azt mondjuk valakinek, hogy a víz-csöpp a mélyebb helyről fog fölkapaszkodni a magasba, alkalmasint hitetlenül fogja a fejét rázni. No, de hát bebizonyítjuk, még pedig mulatságos kis játékkal.

Egy kis készüllet szükséges azonban hozzá. Erős papirosból lehetőleg hosszú, széles szalagot vágunk s akár össze is ragaszthatunk több darabot, hogy hosszabb szalagot kapjunk. E szalagot a lámpás vagy a gyertya fölé tartva, egyik oldalán erősen befüstöljük, vagy pedig, ha könnyen juthatunk hozzá, úgy-nevezett »ömlőfüst«-tel borítjuk be. Az ily módon elkészített papiros nem issza be a vizet, hanem a víz-csöpp mint valami kissé meglaposodott golyócska gurul rajta ide-oda.

Ezzel elkészülvén, az asztalon több könyvet állítunk élre, nem igen messze egymástól, még pedig úgy válogatva össze a könyveket, hogy minden következő könyv alacsonyabb legyen az előzőnél. E könyveknek a gerinczére illesztjük a papiros szalagot oly módon, mint a rajz mutatja. Ügyelni kell arra, hogy a szalag hullámossága annál erősebb legyen, minél inkább távolodik el a legmagasabb könyvtől a legalacsonyabbik felé. A szalag végét tányérba fektetjük.

A hegy-lánczot ekkép elkészítvén, a legmagasabb könyv gerinczénél csöppenként vizet öntünk a szalagra. A viz-csöppek gyorsan lefutnak, de nem állapodnak meg a mélységben, hanem a legurulásban nyert sebesség erejénél fogva fölkapaszkodnak a második könyv hátára és így tovább, míg nem a tányérba érnek.

A produkció épp oly érdekes, mint mulatságos, mert a viz-csöppek szinte versenyt látszanak futni hegynek föl, hegynek le, hogy mentül hamarább a célponthoz jussanak.

Természetesen ezt a produkciót is ki köll előbb próbálni. Így aztán jó előre biztosan tudjuk, milyen távolságban és milyen magasak legyenek a könyvek, hogy a viz-csöppek a mélyből föl bírjanak kapaszkodni a magasba.

Találós feladvány.

Vesszünk tíz darab krajezárt vagy fillért (akinek ez nincs, akár tíz kövecskét is) és sorjában egymás mellé rakjuk:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.

A feladat most már az, hogy mindig egy-egy krajezárt fölemelve, **kettőnek átugrásával** a következőre tegyük, úgy, hogy végül a tíz krajezár öt csomóban legyen, kettesével. Jól megjegyzendő, hogy mindig kettőt kell átugrani, **sem többet, sem kevesebbet**; ahol két krajezár már egymáson van, ott már csak ezt az egy csomót szabad átugrani.

A megfejtést olyképp kell megírni, hogy mindenik krajezárt a helye számjegyével jelezve, röviden és pontosan följegyezzük, melyiket milyen sorrendben melyikre tettük, pl. így: »Rátettem az 1-et a 4-re, aztán a 3-at az 5-re« stb végig. (Megjegyzem, hogy ezt csak utmutatásul rom, mert nem így köll elhelyezni.)

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék”.

Irta **Vilma néni**. Két színes képtáblával és szöveg-képekkel, szép vászonkötésben.

A VIZI TÜNDÉR BÁLJA.

— Sajátságos történetke, képekkel. —

(Vége.)

— **G** NNEK igazán megörült Kláríka.

Ime, a vízi tündér ismeri őt.

Ezt bizony soha sem hitte volna.

És nyájasan szólt. Tehát nem

haragszik.

— Bocsánatot kérek, hogy ide mertem jönni, szólt Kláríka szintén nagyon nyájasan. Oly nagyon vágytam ide! De hát talán alkalmatlan vagyok . . .

— Ó dehogy! Nagyon örvendek az ilyen kedves vendégnek. Aztán ma a nevem napja van, mindenkit szívesen látok, aki jó indulattal jön. Te pedig, ugy gondolom, szeretsz minket, mesebeli tündéretet.

— De mennyire!

— No's, mint afféle ügyes lányka, segítségemre is lehetsz. Még egy kis rendezni való van itt az asztalon, hogy mindenkinek legyen tányérja, kése-villája. De vigyázz, bele ne kóstolj semmibe, mert amíg én nem kínálok, minden esemege torkán akad annak, aki hozzá nyúl.

Már azt Kláríka a viláért sem akarta volna, hogy afféle torkos jószágnak higgyék. Segített tehát az asztal rendezésénél, de nem nyult semmihez. Minek is? Majd megjön az ideje, akkor bizonyosan bőven kijut neki is. Ott volt az asztalon mind az a finom esemege és nyalánkság, amit éppen legjobban szeretett. Ki is szemelte jó előre, miből fog majd legtöbbet kérni.

Még azonban nem volt itt a lakoma ideje s a vízi tündér így szólt:

— Hallom, jönnek a vendégeim. Menjünk a másik terembe, ott kezdjük a mulatságot.

Csakugyan jöttek a gratulánsok, a közeli és távoli folyók, tavak tündérei, sőt meg-

érkezett fényes kísérettel, ragyogó gyöngy-kagyló-hintóban a messzi Operenciás tenger tündére is, akit nagy éljenzéssel és mély hódolattal fogadtak. Mert az már csakugyan nem mindennapi dolog, ha valakihez a hatalmas tengeri tündér is ellátogat gratulálni. Minden vendég hozott szép ajándékot is: ki gyöngyöt, ki szép korált s az ünnepelt házi-asszony tündér alig győzte a sok köszönetét.

Mikor mind együtt voltak a vendégek, Klárka azt hitte, hogy most már a lakomához ülnek. De a többi vendégek nem voltak olyan éhesek s a vízi tündér így szólt:

— Most már kezdhetjük a táncot. Szóljon a zene!

Klárka hiába rézegetett szét, nem látta a muzikusokat. De a zene mégis szólt,

még pedig olyan csodaszép bűbajos zene, aminőt Klárka még soha sem hallott. A vízi

... TÁNCZRA KEREKEDTEK.

tündér és legjelesebb vendégei a terem egyik végén fényes trónuson foglaltak helyet s onnan nézték a táncot, biztatva a vigadókat, hogy csak járják, rakják szaporán.

Nem is igen köllött azokat biztatni: bokáztak, keringöztek vígan, hogy szinte rengett bele a terem. Még a halak és békák is tánczra kerekedtek s úgy eljárták a

kállai kettőst, hogy gyönyörűség volt nézni. Klárrika maga is szívesen neki perdiült volna, csak hogy nem volt kivel; a gavallérok közül, akik ott voltak, egyik sem merte őt tánczra kérni, mert hát nagyon különbözött mindnyájuktól; hát ha kosarat adna? Ezt pedig a vízi tündér bálján volt gavallérok is röstelték volna.

Szép volt, érdekes volt ez mind, de Klárrika végre is olyan formát gondolt, hogy bálban lenni és nem tánczolni, az mégis csak sovány mulatság. Jobb volna, ha már a lakomához ülnének. És mert éppen közel állt a vizitündér-háziasszonyhoz, hát meg is mondta neki. Ez pedig így szólt:

— Többi vendégeim még nem éhesek. De ha te már nem győződ a várást, hát csak menj a nagy csarnokba és csemegézz kedvedre. Megengedem.

Szaladt is Klárrika, de ó! . . . mikor kilépett az ajtón, azt vette észre, hogy rossz helyre tévedt. S amint vissza akart fordulni, nem találta az ajtót . . . Szörnyű kinban, aggódásban futott ide-oda, hosszú sötét teremben, víz alatti folyosókon végig . . . úgy eltévedt, hogy azt hitte már soha sem talál ki sehová. Végre kilépett egy ajtón s ekkor szemébe sütött a nap . . .

Igen, szemébe sütött a lenyugvó nap és Klárrika-fölbredt. Ott feküdt a víz partján

a bokor tövében, néhány szál fonnyadozó vad-virággal a kötényében. Megdörzsölte a szeméit és talpra ugrott.

— Jaj, hol voltam? Hol vagyok . . . ? Csak nem aludtam el? Ó, ó! Már eszembe jut . . . Lepihentem a nagy hőségben s a mesére gondoltam . . . Talán csak nem aludtam el az időt? Hiszen a nagymamához köll mennünk. Remélem, nem hagytak itthon.

Amint szét nézett, maga sem igen bizott ebben a reményében. Már alkonyodott, mikor haza ért. Az öreg szakácsnétól megtudta, hogy mamáék pontosan a kitűzött órában elkocsiztak s őt bizony itthon hagyták, mert nem jelent meg idején.

— Majd meg kell ám magyarázni a nagymamának, miért nem ment el hozzá a nagy ozsonnára.

— Jaj, csak ezt ne kívánják! Megöl a szégyen! Csuffá lettem a sok halogatással és azzal, hogy mesékkel tömtem meg a fejemet s akkor is, mikor komoly dolgot kellett volna végeznem. No, el is jutottam a mesebeli mulatságra, de a vízi tündér lakomájánál többet ért volna a nagymama ozsonnája. Ó, ó! Sem álmomban, sem a valóságban nem jutottam el az ozsonnához, csak mesével laktam jól s jaj! . . . olyan éhes vagyok!

A HIRTELEN BIRÓ.

— Kicsi beszélyke. —

ÜLEDEZVE bámult a kis Elemér oda az asztalra. Amit ott látott, az szomorú látvány volt: testvér-bátyjának, Bélának az ujdonat-uj gyönyörű tollkése ketté tört pengével hevert ott. Szörnyűség! Az a drága tollkés, melyet Béla soha ki sem adott a kezéből, annyira féltette: melyet büszkén mutogatott pajtásainak, mert nem volt olyan tollkése senkinek. És most vége!

Hát biz' annak tagadhatatlanul vége volt örökre s Elemérke, miután jó ideig rábámult, hirtelen gondolt valamit s szinte bele sápadt.

— Jaj, ha Béla itt találna!

És gyorsan kifutott a szobából. Éppen akkor futott ki, mikor Béla csakugyan befelé indult. Be is ment, de pár pillanat múlva villogó szemekkel, haragtól kipirulva rohant ismét ki, utána Elemérnek, kit csakhamar el is csipett és mindjárt bevezetésül öklével keményen fejbe ütött.

— Jaj! Ne bánts! kiáltá Elemér. Én nem tettem . . . én már úgy találtam . . . nem én törtem el . . . Eressz!

— Ugy? Még egy szót sem szóltam és már mentegetőzöl? Ezzel legjobban vallottál magadra. De láttalak is, mikor ijedten futottál ki a szobából.

— Igen, mert eszembe jutott, hogy ha ott találsz, azt fogod hinni, én törtem el a szép késedet.

— Ezt igen bölesen gondoltad, mert nem csak hiszem, hanem tudom is. De már ezt nem viszed el szárazon! Hogy mertél hozzá nyulni? Megemlegeted. Nesze!

És durva indulatossággal tépázta, öklözte Elemért, aki hiába iparkodott kiszabadulni sokkal erősebb bátyja kezeiből. Jajgatása is hiába volt, nem jött senki segítségül, mert szüleik nem voltak otthon, Dezső pedig, a közbülső testvér, aki már mégis szembe mert szállani Bélával, szintén odajárt valahol. Béla tehát kedvére garázdálkodhatott.

Ez pedig nem volt tréfa dolog, mert Béla nagyon hamar megfélemedezett magáról és szeretett kisebb testvérein kegyetlenkedni. A kis Elemérnek tehát csakhamar tele volt a háta, arcza kék és vörös foltokkal. Pedig folyvást kiáltozta:

— Jaj! Ne bánts! Én nem törtem el . . . Hozzá sem nyultam . . . mondjuk meg a mamának, vagy apának, majd ők kiderítik, hogy ki törte el! Jaj! Ne bánts!

— Kideritettem én már magam. Nesze! Még ezt is! No még egyet! Majd nem nyulsz többé az én holmimhoz!

Szegény Elemér már szinte kékült-zöldült a fájdalomtól és zokogástól, mikor benyitott Dezső és közéjük lépett.

— Mi történt? Miért bántod Elemért?

— Semmi közöd hozzá! rivalt rá Béla. Egy kis leczkét adok neki, hogy ne nyuljon a máséhoz. És még tagadja!

— Nem nyultam, ismétlé Elemérke. Én nem törtem el a késedet.

— Ó, hát ezért? szólt Dezső. Még ha eltörte volna is, akkor sem volna szabad ennyire bántalmaznod. De Elemérke csakugyan ártatlan, mert a késedet én törtem el.

Béla egy pillanatra meghökkenett és valami szégyenfélét érzett, hogy kis öccsét ok nélkül bántotta; de a következő pillanatban csak annál mérgebben pattant

fel és Dezsőre akart rá rontani; de ekkor belépett az apa és persze rögtön számon kérte, hogy micsoda nagy zenebona ez itt?

Béla elpanaszolta a gyönyörű tollkése pusztulását, a kis Elemér pedig ha akarta volna sem tudta volna eltitkolni a kemény ütéseket, melyeket ártatlanul kapott. Csak Dezső maradt nyugodt és így szólt:

— Kedves apa, én ügyetlenkedtem a késsel, én törtem el, de mindjárt jóvá is akartam tenni. Össze szedtem minden megtakarított zseb-pénzemet és elfutottam a boltba, ahol Béla ezt a kést vette. Emlékeztem, hogy van ott több olyan, vettem is éppen olyat . . . itt van.

És elő huzta a zsebéből a törött tollkés párját.

Béla nagyon rosszul kezdte magát érezni és nem hiába. Mert az apa így szólt:

— Dezső fiam, téged csak megdicsérhetlek, mert mikor akaratlanul kárt okoztál, azonnal teljesen jóvá is kívántad tenni, minden pénzecskéd fölládozásával. Többet nem tehettél. Veled, kis Elemérmém, igazságtalanság történt s ezért elégtételt köll kapnod. Most már veled fogok még számolni, Béla fiam.

Béla érezte, hogy szörnyű módon nincs rendben a számadása. Most már ő sápadzott s nem tudta, mit mondjon. De tudta az apa, ki így szólt:

— Már sokszor intettelek, fékezd indulatoskodásodat, hirtelenkedésedet. Még ha szabad volna is biráskodnod testvéreiden, mégis gonosz durvaság volna, amit gyöngeségeddel elkövettél. Nem igyekeztél megtudni az igazat, nem hallgattál rá, hogy bizzátok a dolgot rám vagy a mamára. Csak indulatodat követted. Ezért az lesz büntetésed, hogy semmi zseb-pénzt sem

kapsz, amíg teljes javulásodról meg nem győződtem. Ami a tollkést illeti, neked, Dezső fiam, viselned köll a kárt, melyet okoztál. Add ide azt a szép tollkést. Elemérmém, fogd, a tied; de azzal a föltétellel, hogy Bélának még kölesön sem adhatod. Csupán a tied.

Busan csüggesztette le Béla a fejét. A törött tollkésnek itt a párja, de nem az övé. Kár is érte, megszegyenülés is, büntetés is. Végkép elmúlt azóta a kedve, hogy össein nagy hirtelen biráskodjék.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 10-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Nándor

Aladár

GYula

László

Arthur

József

Ottó

Sándor

= Nagy Lajos.

Helyesen fejtették meg: Bogisich Imre, Mérey Ágosta, Nékám István és Ervin, Singer Vilma és Olga, Schenkenberger József, Sturm Margit, Moesz Ilonka, Havas Margit, Herzfeld Paula és Elly, Saláth Ilus, Fuchs József, Lányi István és Rudolf, Rózsa Károlyka, Pajzi József és Deák József, Füleky testvérek, Molnár Margit, Gázsó Irma, Unátyinszky Ilus, Adriányi Jolán és Eszter, Csizék Ilona, Lányi Rozika, Kövesy Rudi, Lukács Nándor, Szmracsányi Ninka, Niessner Ella, Blanka és Ali, Mihályi Ernő és Zoltán, Schlichter testvérek, Gál Amália és Mártha, Bolyó Palma és Károly, Straširibka Modesta, Boross Margitka, Imre Ilonka és László, Molnár Ferike, Przybilla Jenő, Patterson Margit és Orsolya, Grosz Fanni (a bátorkeszi izr. népiskola nevében), Szemző János, Busay Gizike és Irénke, Steinhübel Ödön (soraid, melyekről kérdezősköddöl, nem jutottak el hozzám. F b.), Szilágyi Évike, Bónis Berta, Rédly Ilonka, Benes Kálmán, Láng Gyula, Diamant Róza, ifj. Jákó János, Rechnitz Marcsi, Klein Irénke, Gánesz Hanna, Soós Aranka, Fövényessy Pál, Kreibik Sándor, Müller József, Somogyi Margit, Korbai

Gizella Kudlik Etelke, Krausz László, Tölgyi Sándor, Rosenvald Rudolf, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Fáy Erzsé, Botka testvérek, Szentpétery Gyula, Katrenyák Mariska, Schwarz Frigyes, Szemők Katicza és Maricza, Fischl Izabella, Várady Böske, Angyal Irma, Taubner Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Lányi Rozika*, *Szekely-Udvarhelytt*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Ifjúsági emlékiratok«* elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Fűssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Busay Gizike és Irénke, Láng Gyula, Szél Piroska, Somogyi Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fövenyessy Pál. Nem jársz jó nyomon, mikor azt írod, hogy azért nem küldöd be a megfejtéseket, mert félsz, hogy nem nyersz semmit. Először is: a megfejtésnél a nyeres mellékes és véletlen dolog. A beküldő célja: annak igazolása, hogy a fejtörő feladványt megfejtette s ezt teszi, mint minden számból láthatod, számtalan kis olvasó társad, jól tudva, hogy sok közül csak egy nyerhet. Másodsor, ha valaki nagyon szeretne nyerni, hogyan teljesülhessen óhajta, mikor éppen nem, vagy csak ritkán kerül a sors-huzásba? Minél többször van ott a neve, annál többször van meg a lehetősége és kilátása, hogy a szerenese őt éri. Ezt könnyen megérted ugy-e? — **H. P.** Csak nem hiszi komolyan, hogy az ön költeményeit ki lehessen adni? — **Oszkár bácsi.** Rajzzal együtt fog megjelenni a szép vers. Köszönet. — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

október — deczemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésöke hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldeése fennakadást ne szenvedjen.

A *»Kis Lap«* most folyó 49-ik kötetének második része olvasmányok és rajzok tekintetében egyaránt gazdag tartalommal fog az első részhez sorakozni. Az oly nagy tetszéssel fogadott **„Vadgalamb“** befejezése után ismét **hosszabb elbeszélés** következik s lesz újra **szindarab** is, melyet, mint **„A drága kis aranyos“**-t, bizonynyal sokfelé fognak ügyes kis gyermekek eljátszani. Az új évnegyedben kerül eldöntésre a **nagy pályázat** is, melyre értékes jutalmak vannak kitűzve.

Kisebb elbeszélések, mesék, költemények, feladványok stb. fogják ezentul is változtatossá és érdekessé tenni a *»Kis Lap«* minden egyes számát és folytatjuk a két-hetenkénti **színes műmellékletek** sorozatát is.

A *„Kis Lap“* előfizetési ára:

Egész évre 4 frt.

Félévre 2 frt.

Negyedévre 1 frt.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalvánnyal a *„Kis Lap“* kiadóhivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A **„KIS LAP“** minden kötetéhez **díszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*